

MALENCONIA DEL VESPRE

—El bosc amb els seus arbres morts s'estén—
i té ombres al voltant com bardissars.
La fera surt del cau tot tremolant,
mentre suau s'esmuny un rierol

i segueix pedres velles i falgueres
i lluu com plata entre manyocs de fulles.
Ara hom el sent en negres fondalades—
potser també hi llueixen ja els estels.

La plana fosca sembla immensurable,
poblets dispersos, aiguamolls i basses,
i alguna cosa que et fingeix un foc.
Un fred fulgor s'esquitlla pels vials.

Al cel hom endevina moviment,
l'emigrar d'una host d'ocells salvatges
devers aquells països bells, distints.
Puja i baixa del jonc el tremolor.

SOMNI DEL MAL

1a versió

Tot fonent-se els sons d'or fosc d'una campana...
Un amant es deixondeix en negres cambres,
a la galta els focs vibrants de la finestra.
Allà al riu fulguren veles, pals, cordatges.

Una dona prenys, un monjo en la gentada.
Les guitarres dringuen, bruses roges brillen.
Es marfonen castanyers dins fulgors àuries;
negre s'alça el fast ombriu de les esglésies.

Guaita l'esperit del mal per blanques màscares.
Una plaça s'enfosqueix hòrrida i llòbrega;
al capvespre una remor es gira a les illes.

Els senyals obscurs del vol d'ocells llegeixen
uns leprosos que a la nit potser es corrompen.
Dins el parc, germans es miren tremolosos.

A LA TARDOR

Els gira-sols llueixen a la tanca,
malalts prenen el sol plàcidament.
Al camp s'afanyen dones tot cantant
entre sons de campanes del convent.

Els ocells diuen la remota faula
entre sons de campanes del convent.
Del patí ve el so dolç del violí.
Avui premsen als cups el fosc raïm.

I l'home es mostra alegre i falaguer.
Avui premsen als cups el fosc raïm.
Són obertes les cambres mortuòries
que pinta bellament la llum del sol.

MALENCONIA

3a versió

Ombres blavenques. Oh vosaltres, ulls foscos
que llargament m'esgardeu tot passant.
Sons de guitarres la tardor acompanyen
dolçament al jardí, i en bru lleixiu es fonen.
Mans de nimfes preparen la tenebra
greu de la mort, mamen de pits vermells
llavis desfets, i en fosc lleixiu s'escorren
els humits rínxols del donzell solar.

DE PROFUNDIS

Hi ha un camp de rostoll on cau una pluja negra.
Hi ha un arbre fosc que s'alça solitari.
Hi ha el xiulet d'un vent que encercla cabanyes buides.
Que trist, aquest capvespre.

Pels termes del vilatge
la tendra òrfena aplega encara unes quantes espigues.
Els seus ulls pasturen rodons i daurats dins la posta
i el seu ventre és a l'aguait del nuvi celestial.

A l'hora del retorn
els pastors van trobar aquell cos dolç
podrit al bardisser.

Una ombra sóc allunyada de pobles obscurs.
El silenci de Déu
me l'he begut a la font de l'arbreda.

Al meu front apareix un metall fred,
aranyes busquen el meu cor.
Hi ha una llum que se m'apaga a la boca.

De nit m'he trobat en un erm,
tot cobert de deixalles i pols d'estrelles.
Entre els avellaners
tornaven a sonar àngels de cristall.